Francouzské no-go zóny: Nepokoje se vracejí

- CZ24 News | 23. června 2020

FRANCIE: Před několika měsíci se policejní důstojník Noam Anouar infiltroval do islamistických kruhů… a uvedl, že no-go zóny ve Francii jsou v současnosti cizími enklávami na francouzském území. Napsal: "Gangy v no-go zónách vytvořily paralelní ekonomiku založenou na obchodování s drogami. Oni to vnímají tak, že jsou ve válce s Francií i západní civilizací. Spolupracují s islamistickými organizacemi a útoky, drancování a násilí berou jako nájezdy proti nevěřícím." Anouar dospěl k závěru, že získání těchto oblastí zpět bude komplikované, nákladné a bude vyžadovat zásah armády.

Všechny francouzské vlády již celá léta volí politiku "úmyslné slepoty" – prostě se chovají, jako by neviděly, co se děje. Dokonce se ani nesnaží situaci řešit.

Sobota 18. dubna 2020, 23:00 hodin. Severní předměstí Paříže Villeneuve-la-Garenne. Mladý muž jede vysokou rychlostí na motorce a narazí do dveří policejního auta. Zlomí si při tom nohu. Je odvezen do nemocnice. Nemá řidičský průkaz, zato má dlouhý trestní rejstřík. Několikrát byl odsouzen za obchodování s drogami, za loupež a za sexuální napadení.

Hned jakmile byla zveřejněna zpráva o nehodě, začaly se po sociálních sítích šířit nepřátelské vzkazy policii a v mnoha francouzských městech vypukly nepokoje. Nepokoje trvaly pět dní v kuse. Policejní stanice ve Štrasburku byla napadena a zapálena. Škola nedaleko Villeneuve-la-Garenne byla téměř zničena.

Francouzská vláda místo rázné reakce jen oznámila, že bylo zahájeno vyšetřování chování policie a že policisté budou s největší pravděpodobností potrestáni.

Koronavirová pandemie, která Francii tvrdě zasáhla, vážné problémy Francie ještě zhoršila.

Francouzská většinová populace byla v extrémně přísné karanténě. Policie měla nařízeno, aby dodržování karantény nemilosrdně vymáhala. Lidé mohli odejít z domu jen jednou denně a to pouze na 60 minut a ne dále než půl míle (800 metrů) od svého domova. 23. dubna 2020 ministr vnitra Christophe Castaner řekl: "Od začátku karantény bylo slovně napomenuto více než 915 000 lidí, mimo domov bylo zastaveno a zkontrolováno 15,5 milionu osob." Podle zpráv bylo rozdáno mnoho pokut lidem, kteří zůstali venku déle než hodinu nebo kteří překročili povolené limity.

S lidmi žijícími v no-go zónách [*zones-urbaines-sensibles*, "citlivých městských zónách"] však bylo zacházeno odlišně. Vláda nařídila policistům, aby v těchto oblastech nikoho nezastavovali a aby se no-go zónám raději vyhýbali.

Předseda policejního odborového svazu Unité SGP Police-Force Ouvrière Yves Lefebvre k tomu poznamenal:

"Vláda si je vědoma, že by mohlo dojít k rozsáhlým nepokojům a že i drobný incident by mohl zapálit sud se střelným prachem. Proto policisté obdrželi nepsané pokyny, že je nutné vyhnout se za každou cenu konfliktům. Pokud k incidentu dojde, policisté jsou si vědomi toho, že vláda obviní pouze je a nikoho jiného."

"Rozhodnutí vlády se dá snadno vysvětlit," řekl. "Policie nemá materiální ani personální vybavení k tomu, aby velké nepokoje uklidnila." Přirovnal současnou situaci k nepokojům z října 2005 a dodal, že dnešní situace ve Francii je zcela jiná.

Dnešní situace ve Francii je opravdu zcela jiná. Je ještě horší.

V roce 2005 již existovaly no-go zóny, ale nebylo jich mnoho – méně než sto – a nacházely se na předměstích největších měst v zemi. Policie do nich mohla ještě vstoupit, gangy a radikální islámští imámové je ještě neměli pod kontrolou. Dnes je ve Francii více než 750 no-go zón a policie do nich vstupuje pouze po pečlivé přípravě a pouze jako ozbrojené komando. Gangy a radikální imámové mají tyto oblasti zcela pod kontrolou.

V roce 2005 začaly nepokoje smrtí dvou mladých mužů. Mladíci se snažili uprchnout před policií a ukryli se v elektro-rozvodně, kde byli bohužel usmrceni elektrickým proudem. V dnešní době může i obyčejná dopravní nehoda vést k nocím plným ničení a rabování.

V roce 2005 se policie neúspěšně pokusila nepokoje potlačit. Celé tři týdny se země zdála být na pokraji občanské války. Členové vlády jsou si dnes zřejmě vědomi, že vznikem nepokojů by mohlo skutečně k občanské válce dojít. Policie je proto úkolována, aby nezasahovala a zůstala stranou, dokud ničení neskončí. V červenci 2018 vypukly v Nantes nepokoje trvající téměř týden. Zatímco veřejná knihovna a další budovy hořely, policii nebylo vůbec nikde vidět. O osm měsíců později, v březnu 2019, vypukly v Grenoblu nepokoje trvající tři dny, při kterých byly úplně zničeny stovky obchodů a aut. Policie opět nezasáhla.

V roce 2005 se lidé žijící v no-go zónách chovali vůči Francii nepřátelsky. Dnes je jejich nenávist ještě větší.

Před několika měsíci se policejní důstojník Noam Anouar infiltroval do islamistických kruhů a napsal o tom knihu *Francie to musí vědět*. V knize uvedl, že no-go zóny ve Francii jsou v současnosti cizími enklávami na francouzském území. V jednom rozhovoru poznamenal: "Gangy v no-go zónách vytvořily paralelní ekonomiku založenou na obchodování s drogami."

"Oni to vnímají tak, že jsou ve válce s Francií i západní civilizací. Spolupracují s islamistickými organizacemi a útoky, drancování a násilí berou jako nájezdy proti nevěřícím."

Anouar dospěl k závěru, že získání těchto oblastí zpět bude komplikované, nákladné a bude vyžadovat zásah armády.

Všechny francouzské vlády již celá léta volí politiku "úmyslné slepoty" – prostě se chovají, jako by neviděly, co se děje. Dokonce se ani nesnaží situaci řešit.

V roce 2015 se zdálo, že by džihádistické útoky mohly politiky probudit a vynutit si jejich mimořádnou reakci. Masakr v sídle satirického časopisu *Charlie Hebdo* 7. ledna 2015 byl obrovským šokem. Tato událost vedla v Paříži k demonstraci více než milionu lidí. O deset měsíců později, 13. listopadu 2015, došlo v divadle Bataclan k teroristickému útoku, při němž bylo zavražděno 89 lidí, a desítky lidí byly zraněny. Dalších 86 lidí bylo 14. července 2016 v Nice zavražděno nákladním vozem. Tyto velké otřesy však nevyvolaly žádnou odpověď. Byli jen nasazeni vojáci, aby hlídali ulice, veřejné budovy, kostely a synagogy.

Od té doby to vypadá, že se vláda rozhodla označovat teroristické útoky jako "nevysvětlitelné" a pachatele těchto útoků jako lidi "s psychickými problémy". No-go zóny byly považovány za časované bomby, které nakonec explodují, ale jejich exploze byla o pár let odložena.

Dnes se zdá, že rezignace na vymáhání dodržování karantény v no-go zónách je jedním ze způsobů, jak vláda implicitně připouští, že no-go zóny již nejsou součástí francouzského území, ale snaží se s nimi udržovat nejisté soužití.

Nepokoje 18. dubna se neměly stát. Každopádně se staly.

Vláda zřejmě doufá, že se klid navrátí, ale zřejmě se bojí dalších nepokojů. Když 24. dubna 2020 začal Ramadán, tak policie dostala pokyny, aby si navzdory přísné izolaci všech Francouzů nevšímala každovečerního shromažďování muslimů k oslavám Ramadánu.

Muslimská policistka Linda Kebbab vyjádřila svůj ostrý nesouhlas. Řekla, že toto rozhodnutí "bude vnímáno jako diskriminace křesťanů a židů, kteří Velikonoce a Pesach slavili v izolaci, jak bylo nařízeno."

"Kromě nebezpečného porušení francouzské společenské smlouvy o rovnosti před zákonem toto rozhodnutí žádá policii, aby se skláněla před těmi, pro něž je Ramadán výmluvou k porušování pravidel karantény. Je to medvědí služba muslimům dodržujícím francouzské zákony."

13. dubna francouzský prezident Emmanuel Macron slíbil, že karanténa bude v zemi alespoň částečně ukončena 11. května, i když si je vědom, že ukončení karantény znamená návrat problémů. Například stávka ve veřejné dopravě probíhala až do vypuknutí pandemie. Odbory požadovaly co nejrychlejší obnovení stávek. Již v lednu průzkumy veřejného mínění naznačovaly, že Francouzi jsou na vládu rozzlobeni. Izolace však musela v určitém okamžiku skončit. Riziko nepokojů je prostě jen další problém.

Strach ze smrti kvůli wu-chanskému koronaviru přiměl francouzské obyvatelstvo přijmout pravidla karantény a policejní kontroly.

Od 18. března francouzský ministr zdravotnictví Jerome Salomon každý večer v televizi oznamoval počet úmrtí na COVID-19. Nikdy neopomněl sdělit, že "pandemií nejvíce zasaženou zemí jsou Spojené státy," a poté uváděl počet úmrtí v USA, avšak "zapomněl" dodat, že počet obyvatel Francie je pětkrát nižší než počet obyvatel USA. K 10. květnu 2020 Francie zaznamenala 403 úmrtí na COVID-19 na milion obyvatel. Smutnější čísla mají pouze čtyři země: Belgie, Španělsko, Itálie a Velká Británie.

Francouzská vláda by mohla očekávat kritiku za to, jak pandemii koronaviru otřesně nezvládla. Na konci dubna většina lékařů stále ještě neměla ochranné roušky a respirátory, také screeningové testy stále chyběly. Lékaři ztratili možnost rozhodovat o tom, jaké léky mohou předepisovat a měli zakázáno pacienty osobně vyšetřit. Mohli svým pacientům pouze po telefonu doporučit použití paracetamolu nebo aspirinu.

Lidé, kteří mají symptomy COVID-19, jsou žádáni, aby zůstali bez léků doma. Pokud se jejich stav zhorší, mohou si zavolat sanitku. Pokud jsou však starší 70 let, tak sanitka nepřijede. Vyhláška ministerstva zdravotnictví z 19. března žádala nemocnice, aby osobám definovaným jako "příliš staré" omezily přístup do nemocnice. Počet úmrtí v domovech pro seniory je proto strašně vysoký.

Více než polovina osob pracujících v soukromém sektoru je nyní nezaměstnaná. Tisíce malých podniků v mnoha odvětvích jsou nyní v konkurzu a nemohou se znovu otevřít.

"Pocit úpadku, který prostupuje myslí mnoha Francouzů, vychází z pravdy, kterou si jen málokdo chce přiznat," napsal v deníku *Le Figaro* historik Pierre Vermeren. "Francie je padlá země…"

Laurent "Riss" Sourisseau, který přežil džihádistický útok na *Charlie Hebdo* v roce 2015, a je nyní jeho šéfredaktorem, k tomu poznamenal:

"Francie žije v rozčarování tak hlubokém, jaké v ní vládlo v květnu 1940… Před našima očima se všechno nepředstavitelnou rychlostí zhroutilo… Musíme si položit otázku: Proč taková katastrofa…

jak se to mohlo stát. A současná katastrofa nás nevyhnutelně vede ke stejným závěrům: nekompetentnost, dezorganizace, nedostatek dlouhodobé vize, improvizace. Stručně řečeno: prázdnota našich elit.”

Spisovatel Éric Zemmour televizi *CNews* řekl: “Dva měsíce karantény povedou k bezprecedentní hospodářské krizi a pravděpodobně k velmi vážnému výbuchu násilí. Je nejvyšší čas čelit realitě: Francie je na pokraji chaosu.”

Dr. Guy Millière je profesor Pařížské univerzity a autor 27 knih o Francii a o Evropě

Překlad: Iveta Racková